

V.

Преди нѣколко дена до 7-й Юний, Скобелевъ са намираще въ нервно настроение.

Цѣли нощи той не спеше. Ту препускаше покрай брѣговетѣ, ту съ двама, трима конника отъ казацитѣ обхождаше дунавскитѣ острови, а веднѣжъ даже са вмѣкиж на турската страна и самъ разгледалъ, какво у тѣхъ са прави около Русчукъ. Напраздно бѣше да му са говори за опасноститѣ отъ подобни прѣдприятія. Всякоя опасностъ — само още повече придаваше въ очитѣ му прѣлестъ на нарисенното му дѣло. Безъ опасности, безъ кипяща работа — той почнуваше да са умислюва, да са стѣнява, ставаше даже капризенъ, като жена. Но почнуваше са работа и Скобелевъ ставаше неузнаваемъ. Предъ васъ са изобразяваше съвсемъ другъ чловѣкъ. Като изелѣдува Дунавътъ съ неговитѣ острови и брѣгове, той намѣри за себе си презъ нощитѣ друга работа. Почнѣ са постройката на батарентѣ, които са стараяхъ да закриятъ така щото неприятелътъ никакъ да не може на тѣхъ да стрѣля. Младийтъ генералъ вечеръ отиваше при санернитѣ команди, които построявахъ земнитѣ насипи и само утринята са завръщаше отъ тамъ Веднѣжъ нѣкакъ си солдати тѣги домързяло или са уморили, а профила (разрѣза) на батарентѣ трѣбваше непременно да са свърши до утринята.

— Хубаво, ако би отъ татъкъ, тѣй, глунешката починѣтъ да стрѣлятъ. Посочи той на турекийтъ брѣгъ.

— Та какво?

— Ще видите, какъ бързо трѣгнѣла би работата! Съ трѣскава бързина щѣхте да почнете да строите!

И дѣйствително знанието на солдатинѣтъ не го излѣга. Той още не успѣ да довърши фразата си — като по другата страна са откри чето червено, пламенно око. Откри са и пакъ склучи клѣвикитѣ. Зачу са грѣмивенъ ударъ на далекострѣленъ топъ и скоро гранатата съ громкий металически стонъ са распрѣснѣ около батареята. Лопатитѣ на санеритѣ заработихъ много по бързо. Солдатитѣ бързинкомъ починѣхъ да нахвърлятъ прѣстѣта като свършвахъ бруствера и траверсентѣ..... «Това всякога помага!» обѣриж са къмъ насъ Скобелевъ.